

ברחובות

התובע:

עמית זיטון, ת.ז. 305179160

ע"י ב"כ עוה"ד א. פרייברג ואח'
רחוב אבא הלל 7 רמת גן
טל': 03-7412358 ; פקס: 077-3180983

- נ ג ד -

הנתבעת:

שירביט חב' לביטוח בע"מ

ע"י ב"כ עוה"ד בני ירושלמי ושות'
מרח' סעדיה גאון 24, תל אביב, 67135
טלפון: 03-5625030 ; פקס: 03-5625010

תגובת הנתבעת לבקשה למינוי מומחים

בפתח הדברים תטען הנתבעת כי התאונה הנטענת והמוכחשת מיום 12.1.20 הינה תאונת עבודה (בהתאם לטענת התובע בכתב התביעה), על התובע לפנות למוסד לביטוח לאומי למיצוי זכויותיו לרבות לקביעת נכותו חינם אין כסף. הנתבעת תטען כי אין זה ראוי כי התובע ימחל בקלות יתרה על מיצוי הזכויות במל"ל ויעתור תחת זאת לבית המשפט למנות לו מומחים.

1. למען הזהירות תטען הנתבעת לגופו של עניין, כי היא מתנגדת לבקשת התובע למינוי מומחים, וזאת מהנימוקים שיפורטו להלן:

שלילת מינוי מומחה בתחום האורטופדי:

2. הנתבעת תטען כי התובע נפגעה פגיעה קלה בלבד כתוצאה מהתאונה.
3. מדובר בתאונה בה נפגע רכבו מאחור. כריות האוויר לא נפתחו.
4. לאחר התאונה, בחדר המיון, התלונן על כאבים בעורף ובכתף שמאל. בבדיקה אורתופדית לא נמצאה הגבלה בהנעת צוואר, נמצאה רגישות פראורטברלית ורגישות בחוליות צוואריות, כיפוף וישור הגב נמצאו מלאים, טווח כתפיים מלא וכו'.

5. התובע צירף הפניה לביצוע אולטרסאונד רקמות רכות. ואולם את תוצאות הבדיקה לא צירף, ויש להניח מכך שהתוצאות לא הראו על נזק או פגיעה כלשהי.
6. מאז 4/20 ועד 11/20 אין כל תלונות ופניה לטיפול רפואי במישור האורתופדי.
7. ב-11/20 הופנה לביצוע CT. גם ב-1/21 הופנה לבדיקות CT. תוצאות ה-CT לא צורפו ומכאן כי יש להניח שהיו תקינות לחלוטין.
8. אשר על כן תטען הנתבעת כי אין הצדקה למינוי מומחה בתחום האורתופדי, וביהמ"ש מתבקש לדחות את הבקשה על הסף.

שלילת מינוי מומחה בתחום הנוירולוגי:

9. הנתבעת תטען כי בתחום הנוירולוגי אין כל ראשית ראיה למינוי. התובע לא סבל מחבלת ראש כתוצאה מהתאונה. בתעודת חדר המיון שצירף התובע נרשם כי הבדיקה הנוירולוגית תקינה.
10. גם לאחר התאונה אין תלונות על פגיעה בתחום הנוירולוגי.
11. בנסיבות אלו אין ולו ראשית ראיה המצדיקה מינוי מומחה בתחום הנוירולוגי.

12. שלילת מינוי מומחה בתחום א.א.א.ג.:

13. הנתבעת תטען כי גם בתחום א.א.א.ג. אין כל ראשית ראיה למינוי, שכן כבר בתעודה הרפואית הראשונה שצירף התובע לאחר התאונה עולה כי **התובע כלל לא התלונן על חבלה כלשהי בראש או כזו העלולה לגרום לירידה בשמיעה.**
14. התובע טוען לירידה בשמיעה אך בבדיקה שנערכה ביום 12.1.21 – שנה לאחר התאונה – נמצא כי באוזן שמאל יש ירידה מזערית בשמיעה ובאוזן ימין – ירידה מזערית עד קלה. פגיעות כאלו אינן מזכות בנכות. לא זו אלא שאין כל קשר סיבתי בין הירידה בשמיעה לתאונה, בה התובע נחבל רק בצווארו ובכתפו.
15. עוד נכתב בתוצאות הבדיקה הנ"ל: **"תגובות לא עקביות. תגובות איטיות"....**
16. התובע לא צירף ראיה היכולה לקשור את הטענה לירידה בשמיעה או לטנטון ככזו שנגרמה עקב התאונה.
17. התובע לא נפגע כלל בראשו בתאונה, דבר שאולי היה יכול להביא לירידה בשמיעה.
18. הירידה בשמיעה הינה מזערית ואינה מצדיקה מינוי מומחה.
19. הנתבעת תטען כי אין כל קשר סיבתי בין הירידה בשמיעה לבין התאונה, וכי הפגיעות מהן סבל התובע כתוצאה מהתאונה אינן כאלו הגורמות לירידה בשמיעה או לטנטון.

הטיעון המשפטי:

20. עקרון הקטנת הנזק הינו עקרון יסודי בדיני הנזיקין ועל ביהמ"ש הנכבד להעלותו על נס ולהורות לתובע לפנות למל"ל למיציא זכויותיו, לרבות לקביעת דרגת נכותו, ככל שזו בכלל קיימת, לטענתה.

21. זאת ועוד, לא די להצביע על ראשית ראייה לקיומה של פגיעה בתחום מסוים, אלא יש להניח תשתית ראייתית ראשונית גם לקשר הסיבתי שבין אותה פגיעה לבין התאונה (ר' פסק דינו של כב' הש' ריבלין ב-רע"א 4911/09 סהר ציון חברה לביטוח ואח' נ' כשרי (29.7.09) :

22. "הדרישה אינה אך ורק לראשית ראייה לקיומה של נכות אלא גם לראשית ראייה לקיומו של קשר סיבתי בין הנכות לבין התאונה".

23. לסיכומו של עניין זה: פגיעת הגוף שנטען כי נגרמה לתובע בתאונה היתה קלה, אשר השלכותיה חלפו זה מכבר מן העולם, ובוודאי שאין בה כדי להותיר בו נכות כלשהי, זמנית או צמיתה, לחילופין, התלונות ו/או המימצאים אינם קשורים לתאונה אלא מקורם בעברו הרפואי ו/או אחרי התאונה דן ועל כן במקרה דנן אין כל הצדקה יש לזכור כי מטרת חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים, התשל"ה-1975, בכל הנוגע למינוי מומחים רפואיים מטעם ביהמ"ש, אינה עריכת בדיקות מקיפות לנפגעים בתאונות דרכים, כאשר בדיקות אלו, המבוקשות ע"י הנפגעים, הינן בבחינת ניסיונות "לדוג" נכויות רפואיות, הנתבעת טוען כי יש לדחות את הבקשה על כלל ראשיה.

24. יש לזכור כי הלכת פלונית (רע"א 3007/12, פלונית נ' הראל חברה לביטוח, החלטה מיום 30.5.12, פורסמה בנבו) אינה מראית הכל, והיא אינה מביאה למינוי אוטומטי כל אימת שתובעת/מבקש/ת כי ימונה לו/ה מומחה, ולא ניתן להתעלם מביקורות כלפי ההלכה לעיל:

"...אלא שבצד החובה שלא לחסום את דרכו של התובע מלהוכיח טענתו לקיומה של נכות, עומדת גם חובת בית המשפט לבחון באם אכן יש בתיעוד הרפואי לאחר התאונה, לבסס קיומה של "ראשית ראייה לקיומה של נכות" שהיא תוצאה של התאונה...

...אבקש להוסיף ולציין בהמשך לאמור בפסק דין פלונית הנ"ל, כי ה"סיכון" במינוי מומחים רפואיים מקום בו אין לכך הצדקה אינו מתמצה בשאלת תשלום שכר המומחה ואפשרות החזר לנתבעים באם הם נושאים בו, אלא שיש לקחת בחשבון גם את ההוצאות המשפטיות וההכבדה הכללית על הליכים משפטיים, מקום בו ממונה מומחה והוא קובע בטעות קיומה של נכות כתוצאה מהתאונה. אמנם נכון כי מדובר במקרים חריגים יחסית, אולם מחיר טעות כזו, המתבררת רק לאחר התדיינות משפטית מורכבת ויקרה (אשר המבטחות נושאות בה), הינו מחיר המוטל על כלל ציבור המתדיינים או ליתר דיוק, כלל ציבור המבוטחים (שהוא בעצם כלל הציבור...)

..לנוכח כל האמור לעיל אני סבורה כי המדובר במקרה שאינו מצדיק מינוי מומחים רפואיים, גם לא באם אנקוט את הגישה המקלה ביותר שיש לנקוט בה, ולפיכך הבקשה נדחית"

[ת.א (שלום קריות) 61766-10-13, קישון נ' מנורה חברה לביטוח ואח', החלטה מיום 16.11.14, פורסמה בנבו]

25. לחילופין ולמען הזהירות בלבד תטען הנתבעת, כי באם יחליט ביהמ"ש הנכבד על מינוי מומחה, חרף התנגדותה של הנתבעת – אזי יש להורות לתובע להפקיד פיקדון להבטחת שכרו של המומחה. **על אחת כמה וכמה כאשר מדובר בתאונת עבודה כבמקרה דנן, בה יכולה היתה התובע לפנו"ת למל"ל לקביעת נכותו חינם אין כסף.**

ר' רע"א 4911/09, **סהר ציון חברה לביטוח בע"מ ואח' נ' כשרי** (החלטה מיום 29.7.09, פורסמה בנבו):

"עם זאת, אין לרוקן מתוכן את הדרישה לקיומה של ראשית ראיה לקשר סיבתי בין הנכות לבין התאונה. כך, למשל, במקרה בו המסמכים הרפואיים מעידים על פגיעה בחלקים מסוימים בגופו של התובע, ואילו האחרון מבקש למנות מומחים רפואיים בגין פגיעות בחלקים אחרים בגופו שאין ראיה לכך כי נפגעו בתאונה, אין להתיר את הדבר. על הבדיקה להיעשות בזהירות בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה. על בית המשפט להפעיל שיקול דעת, לבחון את סבירות היתכנותו של קשר סיבתי ולנמק את החלטתו. בקשה למינוי מומחים אינה משמשת כלי לדייג ראיות רפואיות שאין להן כל אחיזה...

...אשר לשכר המומחים, התקנות המוצעות משנות כאמור את נקודת האיזון. עם זאת, ועל אף שיקול הדעת הרחב המוענק בהן לבית המשפט, אין בהן כדי לשלול את החובה לשמור, למצער, על ליבו של הצורך לאזן בין הדרישה המקלה ל"ראשית ראיה" לבין החשש כי יוגשו בקשות גורפות ובלתי מבוססות למינוי מומחים בשטחי רפואה שאין להם דבר עם הפגיעה המסתברת. בענייננו, שבו נסמכת הבקשה, כאמור, על ראיות גבוליות ביותר, נראה כי אפילו אם ייקבע בית המשפט המחוזי שהמשיב עמד בנטל הוכחת ראשית ראיה, הרי שלעניין תשלום שכר המומחים, יש מקום לסבור כי באם לא תשתנה התשתית הראייתית יטה בית-המשפט להטיל את הוצאות מקצת מן המומחים על התובע – בשלב הראשוני...".

26. כן ר' ת.א (שלום עכו) 38933-06-12, **סלמאן נ' שלמה חברה לביטוח בע"מ** (החלטה מיום 11.6.13, פורסמה בנבו):

"ואולם, ישנם מספר מצבים בהם יש מקום לשקול הטלת מימון הביניים של שכר טרחת המומחה, כולו או חלקו, על התובע. כך לדוגמא כאשר כבר בשלב מינוי המומחה קיים ספק ממשי כי לתובע לא נגרמה כל נכות בתחום הרפואי המבוקש; כאשר מדובר ב"מתחזה" או במי שפעל בחוסר תום-לב; כאשר נראה שאין קשר סיבתי בין הנכות הנטענת לבין התאונה; כאשר לא מדובר בתאונת דרכים. כך גם ראוי לנהוג כאשר נראה שהצורך במינוי מומחה בתחום מסוים אינו חד-משמעי ומדובר במקרה גבולי..."

30. לאור כל האמור לעיל מתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את הבקשה.

בני ירושלמי, עו"ד

ב"כ הנתבעת

ש\1515\233\17